

II

Niðji sólskins-sveita
svásra Pýrennía!
sem á Seva-fjöllum
Sigrún örmum vafði,
þar sem hvítum kili
hvelfir norrænn Dofri—
hún, sem kost ei kynstofn
konungsmennis virðir.

Karl og þræll hlaut kauptún,
kóngsbörn æxlást þaðan.
Heiði og annes erja
ættir Jarls og Hersis,
þangað svanbjört Sigrún
sveitar drenginn kvaddi,
konung sérhvers kóngs í
kurteisi og íþrótt.

III

Þegar mætra manna
minning fær um síðir
orlof, einu sinni
ásta sinna að vitja,
ríða um roðnar brautir,
rökkur vind-hjálms brúar
o'n í Dag-heims dali,
daggarslóð að vestan.

Mun ei suðræn Sigrún,
sí-ung tárfríð ekkja,
minning fylkis fegin
íaðma lífs í haugi?
Þykja sér enn sælust
sængin þar hjá liðnum,
kveða einkis örvænt
enn á Seva-fjöllum?

Óskar II. Svía-konungur.

„Fallinn er Ólafur Tryggvason“

Í byrjun síðastliðins mánaðar (Des.) flaug sú frétt að konungur Svíanna, öldungurinn Óskar II., væri að þrotum komin með heilsu, og að sonur hans Gustaf væri settur til ríkis. Það var svefnleysi og andvökur, er þjáði konunginn, svo haun gat engrar hvíldar notið. Var kent um, að aðskilnaður ríkjanna hefði verið orsök í því, og lagst honum þyngra á huga, eftir því sem tímar liðu fram.